

MLADÁ FRONTA

Rachel Abbottová

ZABIJ MĚ ZNOVU

Psychotriller od autorky bestselleru *Spi sladce*

MLADÁ FRONTA

Rachel Abbottová

ZABIJ MĚ ZNOVU

Rachel Abbottová

ZABIJ MĚ ZNOVU

Mladá fronta

Přeložil Milan Lžička

Copyright © Rachel Abbott, 2016

Rachel Abbott has asserted her right to be identified as the author of this Work
in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

All Rights Reserved.

Translation © Milan Lžička, 2016

PROLOG

Když si pro mě přišli, přšelo. Dívala jsem se z okna a sledovala, jak po skle stékají mohutné kapky a vytvářejí na odrazu mé pobledlé tváře šmouhy. Litovala jsem neuvážených rozhodnutí, která jsem udělala – i když mi v danou chvíli připadala oprávněná –, a přemýšlela jsem, jak se můj život bude vyvíjet dál.

Když se ozvalo zaklepání na dveře, ani jsem se nekoukla, kdo to jde. Myslela jsem, že to vím. Myslela jsem, že už mi odpustil. Chvátala jsem ke dveřím, otevřela je dokořán a usmála se, abych návštěvě dala najevo, jak ráda ji vidím.

Okamžitě mi ale došlo, že nejde o člověka, kterého jsem čekala. Tělem mi projel záchvěv strachu. Snažila jsem se dveře zavřít, jenže už bylo pozdě. Vtom se ve vchodu objevila druhá tvář – a byla té první podobná jako vejce vejci. Dva obličej se zcela totožnými, skoro andělskými rysy, ve kterých se odráželo světlo z mé předsíně.

Podívala jsem se na dvojici identických čínských masek a málem se mi podlomily nohy. Plast měl hladký, žlutavě pletový odstín a za prázdnými šterbinami očních důlků se dal tušit lesk lidských zřítelnic.

Neměla jsem ani čas vykřiknout. Kolem krku mě vmžiku popadla mužská dlaň v rukavici a tiskla mi ho čím dál víc, až jsem nabyla přesvědčení, že určitě omdlím. *Kde se tady vzali? Co po mně můžou chtít?*

Hovořili tiše, bez hrubého přízvuku místních grázlů, který jsem čekala. O to bylo všechno svým způsobem horší. Přišli s nějakým záměrem, a já netušila s jakým. Se mnou vůbec nemluvíli, bavili se jen mezi sebou, jako bych tam ani nebyla. Naléhavost v jejich hlasech kontrastovala s usměvavými tvářemi masek a mně samou hrůzou naskočila husí kůže po celém těle.

Mezi rudými rty masky jsem zahlédla zuby prvního z nich. Měl je zaťaté, jako by ho zmáhalo, že mě jednou rukou škrtí. Jeho bledá ústa tak připomínala širokou rovnou linku. Při pohledu na ty dva páry rtů – jeden z lidského masa a nad ním druhý z umělé hmoty – mi stydla krev v žilách, přesto jsem od masky ani od tváře, která pod ní matně prosvítala, nedokázala odtrhnout pohled.

Druhý chlap mě popadl za ruce a za zády mi je pevně spoutal něčím tvrdým a studeným, co se mi zařezávalo do kůže. A pak mi mezi zuby vrazili roubík – úplně mi trhal koutky úst a hrubá látka mi rozdírala maso.

Znovu spolu prohodili pár slov, ta se mi ovšem v hlavě slila a proměnila se jen v jakýsi bzukot.

Sledovala jsem, jak jde první z nich do předsíně. Zamířil ke vstupním dveřím a sundal si přitom masku. Netušil, že jsem v zrcadle v chodbě zahlédla jeho odraz. Došlo mi, že už jen to, že jsem viděla jeho tvář, vědomí, že bych ho kdykoliv znovu poznala, by mohl být můj konec. Rychle jsem sklopila hlavu a doufala, že ani jeden nepostřehl, kam jsem se koukala, že jsem si ty ostře řezané rysy a mírně zahnutý nos stihla prohlédnout. V duchu jsem věděla, že se mi strachem všechny detaily vypálily do paměti. Že ten obličej nikdy nezapomenu.

Pak se druhý muž otočil a podíval se na mě, stále skrytý pod maskou.

„A teď budeme čekat,“ řekl.

STŘEDA

1

Vstupní halu osmipatrového kancelářského bloku zalévalo jasné světlo, což ještě umocňovalo neproniknutelnou tmou, která halila vedlejší parkoviště. Recepční už dávno odešla a Maggie Taylorová čekala za skleněnými dveřmi a mžourala do noci. Ohlédla se přes rameno a marně vyhlížela, jestli se náhodou nezmění červené světýlko nad výtahem a číslice nezačne klesat. Třeba se dveře otevrou a vystoupí z nich nějaký kolega, který taky pracoval přesčas, a teď Maggie ochotně doprovodí přes opuštěné parkoviště – rozlehlou prázdnou plochu tmavého asfaltu, táhnoucí se do dále – až k vozu, který na ni osaměle čeká kdesi mimo dohled.

Nepříznivá předpověď počasí ovšem lidem poskytla výtečný důvod odjet domů dřív, proto si byla víceméně jistá, že jí nikdo na pomoc nepřijde. Za to, že zůstala v práci tak dlouho, by si nejradši nafackovala, věděla totiž, že ji nic neděsí víc než obrovitá liduprázdná budova, kterou se doslova rozléhá ozvěna ticha.

Vtom se Maggie strachy až zježily chloupky na ruce, protože se přímo za ní ozval jakýsi zvuk, a než se stačila ohlédnout, ucítila v kříži čísi ruku. Prudce se otočila a zhluboka si oddechla.

„Ježíš, Franku, nemůžeš se k lidem takhle přikrádat. Leknutím jsem málem vypustila duši.“

Půl metru za ní stála sporá postava Franka Denmana. V hubené tváři mu hrál provinilý úsměv.

„Promiň, Maggie,“ omluvil se a sklopil zrak. „To tyhle semišky. Koupil jsem si je, abych měl pohodlí, a taky v nich vypadám maličko vyšší, jenže na tvrdé podlaze skoro nejsou slyšet.“

Nemohla jinak než mu úsměv opětovat. Už jednou jí dnes zachránil kůži a nemohl za to, jak nesmírně je lekavá. Byl to tichý klidas, který jako by se nikdy nenechal vyvést z míry příšernými lidmi, s nimiž občas chtěl nechtěl přicházet do styku.

„Proč tady takhle stojíš?“ podivil se. „Děsí tě představa studeného nočního vzduchu? Myslel bych, že už se nemůžeš dočkat, až se zas vrátíš za tím svým, když o něm pořád tak básníš.“

„Ach jo, to o něm fakt mluvím tak často?“ protáhla Maggie tvář. „Tak to pardon, že jsem tak nudná.“

Frank patřil k několika málo lidem, které Maggie stačila od přestěhování do Manchesteru před sedmi týdny obstojně poznat. Jako obhájkyň nejednou potřebovala k ruce psychologa, aby se poradila, nakolik je pravděpodobné, že bude některý z jejích klientů zbaven obvinění s poukazem na duševní nezpůsobilost, a s Frankem už několikrát stihla pracovní poobědvat. Uměl výtečně naslouchat, což je u psychologa bezpochyby plus.

„Tak půjdeme, ne? Nebo ti ten náš dnešní okouzlující klient nahnal takový strach?“

Ani Frankovi neměla chuť přiznávat, jak ji jejich společný klient vyvedl z míry. Jednat s podobnými lidmi je přece probůh její práce. Nebyla ovšem zvyklá na zločince, kteří dokážou klesnout tak hluboko jako tenhle.

„Pojď,“ pobídl ji Frank. „Doprovodím tě k autu.“

Nahnul se, otevřel dveře a nato společně vyšli na ztichlé parkoviště.

„*Zahalen černé noci tmou, hlubinou chmurnou, nezměrnou...*“, pravil tiše, když se nadechli chladného vzduchu.

Maggie se na něj podívala a zaslechla tiché klapnutí, jak se za nimi zavřely dveře, a vzápětí i cvaknutí – to se aktivovaly zámky.

„Promiň,“ řekl Frank s rozpačitým úsměvem. „Jenom mi vytanulo na mysli dvojverší z jedné básně.“

„Opravdu miloučká veršovánka, řekla bych,“ odvětila Maggie a něžně do něj štouchla loktem. „No nic, já jdu. Až k autu mě doprovodit nemusíš, fakt ne. Chovám se dost hloupě. Je ale příjemné vědět, že mi kryješ záda.“

Frank se zlehka uklonil. „Tak jest, vážená.“

Maggie se zasmála. Jeho občasnou formálnost měla moc ráda. „Tak se měj,“ mávla na něj a vydala se směrem, kde tušila svůj vůz.

Zvedla si límec kabátu, jenže jakmile opustila přístřeší budovy, už ji nedokázal ochránit před plískavicí, která jí bičovala pleť tváře stovkami droboučkých ledových šípů. Rozhlédla se doleva i doprava

a pak i za sebe, jestli někdo není nablízku, a chvátala k autu stejnou trasou, kterou bez sebemenších obav kráčela už mockrát. Dnes to ale bylo jiné. Dnes cítila hrozbu stínů, které jako by ji obstoupily a čím dál víc se přibližovaly. Přestože by jí stačilo jen houknout na Franka, připadala si nesvá.

Dál od zářivých světel kancelářské budovy snad její nové audi ani parkovat nemohlo, a jak tak očima hledala jeho tmavý obrys, vzpomněla si, jak se usmála, když se dozvěděla, že se barva jejího zamilovaného vozu jmenuje fantomová čern. Teď ale auto jednoduše splývalo s bezměsíčnou nocí a název odstínu působil spíš jako neblahé znamení.

Když Maggie stiskla dálkové ovládání, monochromatický výjev nakrátko teple prozářilo dvojité žlutavé bliknutí směrovek. S úlevou se natáhla po klíče dveří a prudce za ni vzala. Skočila do auta, zmáčkla páčku centrálního zamykání a ztěžka se opřela o opěrku hlavy. Konečně se zase nadechla, ovšem vzápětí sebou trhla, otočila se a nervózně si zkontrolovala zadní sedadla.

„Ježíšmarjá,“ oddechla si, otočila se k volant a strčila klíček do zapalování. Při pohledu do zpětného zrcátka matně rozeznávala Frankovu siluetu – kolega pořád stál na místě, kde se rozloučili. *Bezva chlap*, pomyslela si v duchu.

Uvědomovala si, že jsou její obavy iracionální. Dnes se ale setkala se samotným ďáblem a ten ji před něčím varoval – netušila ovšem před čím. Jako obhájkyň měla už ledacos za sebou, jenže kancelář, u které pracovala v Suffolku, kde donedávna s partnerem žili, se věnovala méně závažným případům kriminálního spektra a zločinci jí tam připadali naprosto normální. Toužila pracovat na složitějších kauzách, avšak s výjimkou jednoho či dvou skandálních případů, v nichž nebyl dosud nikdo obžalován, tam bylo závažných zločinů pomálu. Ale dnešní klient – Alf Horton – byl nejhorší člověk, s jakým se kdy setkala.

„Moc rád vás poznávám, Maggie,“ řekl a podal jí ruku. Zadívala se mu na suchou pleť ve tváři a okamžitě poznala, jakou bude mít na dotek dlaň.

Když mu ruku, jejíž kůže připomínala papír, krátce stiskla, jak se sluší a patří, a v duchu si představila, kolik odumřelých buněk se jí přeneslo na upocené prsty, Horton k ní opět promluvil.

„Už jsem o vás slyšel a nemůžu se dočkat, až vás líp poznám.“

Co o ní může vědět? Snažila se na sobě nedat nic znát a začala mu klást standardní otázky, na nichž by mohla položit základy obhajoby. Po deseti minutách rozmluvy k její úlevě zavolal pracovník vězeňské služby s tím, že dorazil Frank, aby mohl začít vypracovávat psychologický posudek. Vše prý bude sledovat a poslouchat z vedlejší místnosti. Když Maggie položila sluchátko, Alf, jemuž mezi vyschlými, rozpraskanými rty vykukovaly zažloutlé zuby, se k ní naklonil přes stůl, a tak se raději bezděky co nejvíc odtáhla, aby na ni nedosáhl ani jeho dech.

„Dávejte si bacha, Maggie. Nikde není bezpečno.“

Občas si z celého srdce přála být žalobkyně a ne obhájkyňe, protože tohohle chlapa – tuhle sadistickou zrůdu, která ublížila tolika lidem – konečně chytili při činu a na svědomí toho měl až hrůza. Přála si vidět ho za mřížemi, pokud možno na doživotí. Věděla ale, že takto by uvažovat neměla.

I ve chvíli, kdy vyjela z parkoviště do rušných vlhkých ulic centra Manchesteru, pořád před sebou viděla oči svého klienta, prázdné a temné jak dvojice opuštěných železničních tunelů, které ji ponoukaly, ať prozkoumá jejich mrazivé hlubiny. Když s ním poklidně probírala podrobnosti mnoha násilných přepadení, z nichž byl obviněn a jejichž oběťmi byly výhradně křehké stařenky, všimla si, jak z usmívajících se úst vystrkuje jazyk a olizuje si rty. Znovu si to mučení a zneužívání v duchu přehrával – na chvílku se mu až skelně zaleskly oči, načež se mu do nich vrátil prázdný pohled. Maggie pocítila skoro nezadržitelné nutkání vyskočit ze židle, zvednout ji a rozmlátit mu ji o hlavu.

Možná ten případ měla odmítnout, říkala si ale, jaké ji potkalo štěstí, že získala místo v téhle špičkové advokátní kanceláři. Nabídli jí možnost stát se v ní společnicí, a tak se navzdory svému přesvědčení usmála a uvolila se Hortona zastupovat. Klientů, z nichž se jí kvůli naprosté absenci výčitek svědomí za spáchané zločiny dělalo zle, už poznala celou řadu, jenže tenhle chlap měl v sobě něco, z čeho jí až naskakovala husí kůže.

A co tím myslel, když ji varoval, že „nikde není bezpečno“? V hlavě jí utkvěla vzpomínka na to, jak se tvářil, když ta slova říkal, a cestou centrem města měla pocit, jako by jí každý protijedoucí pár světlometů promítal před čelní sklo chvějivý holografický obraz jeho obličeje.

Maggie ze silnice prudce odbočila, zastavila u autobusové zastávky a položila si hlavu na volant.

„Seber se, sakra,“ vybídla se nahlas. Zvedla ruku a rozpustila si dlouhé tmavé vlasy, které měla vyčesané a sepnuté na zátylku. Pak otevřela kabelku a hodila do ní sponky a gumičky v naději, že se jí vizuálním přerodem z právničky v manželku a matku opět jakžtakž navrátí racionální uvažování. Natočila si zpětné zrcátko a nahnátla na dně kabelky rtěnku.

To už je lepší, pomyslela si při pohledu na plné červené rty.

Vtom jí kdosi zabušil na zadní sklo. Maggie se otočila a najednou si nebyla jistá, jestli zamkla dveře. Ozval se smích. Na chodníku stála partička pubertáků, kteří se naoko upravovali, nanášeli si rtěnku a potrásali vlasy – jeden dokonce dělal pravačkou vulgární gesta. Nestáli jí ani za zhnusený pohled.

Maggie si narovнала zrcátko do původní polohy, opět se vrátila na silnici a v duchu už přemítala jen o tom, co asi Duncan uvařil k večeři.

2

Sjízdnost silnic byla špatná. Plískanice se brzy změnila ve sněhovou nadílku a Manchester na to jako obvykle nebyl připravený. Maggie zahlédla, jak několik aut narazilo ve smyku do obrubníku, proto věděla, že musí jet opatrně, přestože už tolik chtěla být doma. V touze po aspoň špetce normálnosti za celý den vydala pokyn bezdrátovému systému ve voze.

„Volat domů.“

Čekala. Nikdo to nebral. Divné. Děti už měly být po večeři a chystat se na kutě. Tedy aspoň Lily. Možná doma chumelilo ještě o dost víc, proto by se vůbec nedivila, kdyby je Duncan pořádně nabalil a vyrazil s nimi ven na koulůvačku. Rozhodla se zkusit to znovu za pět minut.

Během necelých dvou měsíců, co se přestěhovali do Manchesteru, si už děti zvykly na novou školu, Maggie si ovšem dělala starost o Duncan. Jako manželé se už kdysi dávno dohodli, že ona bude přinášet

do rodiny většinu peněz a on se bude spíš starat o děti. Bylo to logické. Duncan uznal, že Maggie dokáže vydělat mnohem víc než on coby instalatér, proto už přijímal jen zakázky, které časově zvládal tak, aby stíhal vyzvednout děti ze školy. Zdálo se, že jak jemu, tak dětem takový systém vyhovuje, a Maggie musela uznat, že je bezvadné vrátit se domů a mít na stole nachystanou večeři. O víkendu se ale vaření vždy ujímala sama, aby si Duncan odpočinul, a fungovalo to.

Ze stěhování do Manchesteru ovšem Duncan kupodivu nijak nadšený nebyl. Z jejího pohledu je na jihu Anglie nic moc nedrželo – snad až na počasí, které tam bylo bezpochyby příznivější než zima a déšť v Manchesteru – a Duncan snad nakonec přece jen uznal, že je takový krok rozumný. Nejspíš na tom mělo podíl i obrovské zvýšení Maggiina platu, přesto Duncan působil spíš rezignovaně než nadšeně, a možná tak bylo načase, aby si o všem znovu promluvili. Maggie si přála, aby si i tady žili stejně spokojeně jako doposud, jenže Duncan byl několik posledních týdnů jaksí zamlklý.

Nadešla chvíle pokusit se jím znovu dovolat. Maggie čekala a poslouchala a užuž chtěla opět zavěsit, když telefon přece jen někdo zvedl. *Díkybohu.*

„Haló, tady Josh Taylor.“ Jako obvykle zněl Josh do telefonu plaše. Lily, které bylo pět, měla víc sebevědomí než starší bráška.

„Ahoj, Joshi. Myslela jsem, že se všichni před domem koulujete nebo tak něco.“

„Ne.“ Takový už byl její syn. Odpovídal až moc stručně.

„Já se bohužel ještě chvíli zdržím. Kvůli počasí to na silnicích strašně klouže. Můžeš mi dát k telefonu tátu, broučku?“

„Je pryč.“

„A co dělá? Odhrabuje venku sněh?“

„Ne. Je pryč.“

Maggie se zhluboka nadechla. Úspornost synova vyjadřování ji dovedla občas frustrovat.

„Dobře, miláčku. A kde přesně je?“

„To nevím. Chystal večeři, ale pak nasedl do své dodávky a odjel.“ Maggie zaraženě svraštila tvář.

„A kdo tam teda s tebou a Lily je?“ Josh hned neodpověděl. „Joshi?“

„Nikdo. Jsem tady jenom já a Lily.“

Maggie nechtěla věřit svým uším. Co tím chce Josh říct?

Údy měla pojednou jak z olova, jako by se všechno, co dělala, odehrávalo zpomaleně. „Táta odjel v dodávce? Víš to určitě, Joshi?“

Z druhého konce linky zaslechla povzdech, načež se syn rozpovídal, jako když se protrhne přehrada. „Ano, mami. Vždyť ti to povídám. Chystal nám večeri, ale nedodělal ji. Já i Lily máme hrozný hlad. Je pryč už hrozně dlouho. Přišel se s námi do obýváku rozloučit.“

„A co přesně řekl?“ Ozvalo se hlasité troubení auta a Maggie si uvědomila, že už na semaforu naskočila zelená.

„Že prý ho to mrzí.“

Maggie se zatočila hlava. Musí okamžitě domů. Její děti jsou v domě samy – osmiletý syn a pětiletá dcerka ve starém tmavém vikářství na konci nezpevněné slepé uličky. Uvědomila si, že nezná ani sousedy, ani jejich telefonní čísla, že se ještě neobtěžovala pozvat nikoho na návštěvu. Záleželo jí hlavně na tom, aby si v novém bydlišti všichni zvykli.

„Joshi, poslouchej mě, broučku. Vezmi si telefon a běž do kuchyně.“ Naslouchala synovým tlumeným krokům. „Dobře. Teď si ke dveřím přitáhni židli a postav se na ni. Chci, abys zasunul zástrčku v horní části dveří. Chápeš, co tím myslím, zlatíčko?“

Mozek jí napovídal, že se není čeho obávat. Doma bude ani ne do půl hodinky a Josh je nesmírně rozumný kluk. Jenže po dnešní schůzce s Alfem Hortonem a po jeho varovných slovech v duchu viděla jen černý obrys vlastního domu na pozadí nočního nebe a neznámého člověka kradoucího se ke dveřím.

Pokusila se vytěsnit napětí z hlasu a znovu k Joshovi promluvila.

„Tak jak ti to jde?“

Zaslechla, že několikrát hekl, jak s dveřmi zápolil.

„Jo. Hotovo.“

„Výborně, Joshi, a teď běž ke vstupním dveřím a zamkni je na dva západy. Víš, jak se to dělá?“

„Jasně že jo. Jenže pak se nedostaneš domů, mami.“

„To nic, broučku, až přijedu, podíváš se z okna, uvidíš, že jsem to já, a zase zámek odemkneš. Ano?“

Naslouchala, jak syn plní její pokyny.

„A teď mě poslouchej, Joshi. Za žádných okolností nepouštěj nikoho do domu a tím myslím opravdu *nikoho*, i kdyby ten člověk tvrdil, že je třeba policista. Jedině mě nebo tátu, až se vrátí. Rozumíš, miláčku?“

„Na tom není nic těžkého, mami. Jenom tebe nebo tátu. Nikoho jiného.“

„Vrátím se domů co nejdřív, zavolám ale tetě Suzy a poprosím ji, ať vám zavolá, než přijedu, abyste si nepřipadali tak osaměle. Je Lily v pořádku?“

„Jo.“

Maggie se nadechla a pomaloučku vydechla – kvůli synovi se snažila mluvit co neklidněji. „Můžeš to trochu rozvést, miláčku? Co zrovna dělá?“

„Leží těsně před televizí a zas čučí na ten přiblblý film.“

Aby se Lily odtrhla od obrazovky, když se dívala na *Ledové království*, to by snad vedle ní musela vybuchnout bomba. V zoufalé snaze nepřenést své obavy na syna Maggie Joshovi řekla, že přijede, jak nejdříve, ať prý ale čeká telefonát od tetičky Suzy.

Rychle zavěsila a zavolala sestře.

„Na nic se mě neptej, Suzy. Brnkni prosím tě Joshovi a povídej si s ním, dokud nedojedu domů. Duncan tam z nějakého důvodu není. Děti zůstaly doma samy. Vím, že se chovám pitomě, ale než se vrátím, můžeš si s ním povídat? Moc tě prosím. Udělala bych to sama, jenže cestou domů místy vypadává signál.“ Bylo jí jasné, že Suzy zaslechne zděšení, které už nedokázala skrývat, a že bez ptaní udělá, co se po ní chce.

Ze všeho nejvíc teď Maggie toužila zavolat Duncanovi. Zeptat se ho, co to má všechno znamenat. Jak mohl nechat děti doma samotné? Co ho to *napadlo*? Nevěděla, jestli se zlobit, nebo se strachovat. Obavy o Duncana ale musely jít stranou. V duchu viděla jen dvě hlavičky – jednu s čupřinou tmavých kudrn, druhou s hřívou bělostně plavých vlnek. Dvě malé děti úplně samy v domě, a jí se honilo hlavou, co všechno by se mohlo přihodit, co zlého by se mohlo stát.

Rozechvělým hlasem řekla šeptem telefonu „volat Duncanovi“, skoro jako by se bála, co jí manžel řekne. Zaslechla oznamovací tón. Následovalo staccato vytáčených číslic. A pak dlouhý nepřerušovaný tón.

Duncanův telefon byl nedostupný.

Byla to snad nejdelší půlhodina celého Maggiina života. Zoufale toužila sešlápnout plyn až k podlaze, věděla ale, že by to byla chyba. Hlavní silnice zasypal sněh, a čím severněji mířila, tím s každou uplynulou minutou chumelilo hustěji.

Strachy byla celá bez sebe. Trápily ji obavy o děti, zároveň se jí ale do mysli vkrádaly myšlenky na Duncana, které ji pokaždé zcela vykolejily. Co se probůh mohlo stát, že tak najednou odjel a nechal děti doma samotné? Kam se vydal? Aspoň pokud věděla, neměl zatím ani příležitost seznámit se s někým místním. A popravdě řečeno se ani nezdálo, že by o něco takového zrovna stál, proto se rozhodla zatím žádné návštěvy domů nezvat. Říkala si, že pokud manžel potřebuje čas, aby si na život v tomhle městě zvykl, pak mu ho poskytne.

Přes prvopočáteční nechuť Duncanovi došlo, jak je Maggie nadšená možností hájit zločince, kteří mají na svědomí vážnější skutky než jen sem tam nějakou vloupačku, a tak se usmál a řekl, že to bude prima. A potom si našli dům a i jeho začínalo ovládat nadšení. Na viktoriánské faře, kterou si vyhlédli, bylo práce doslova jako na kostele a Duncan tvrdil, že už se na ni těší.

Na konci slepé ulice panovala pořádná tma a jedním z prvních úkolů, které na Duncana hned zjara čekaly, bylo prořezat přerostlé větve stromů a pustit tam světlo. Ticho, které ve vikářství panovalo a které měla Maggie tak ráda, když se s manželem a dětmi choulila před kamny, už nemělo tutéž přitažlivost, když pomyslela, že jsou tam Josh s Lily úplně sami. Vysoká okna měla pouze jednoduché zasklení – další položka do seznamu úkolů –, proto se dala snadno rozbít; prolézt jimi by nebylo pro dospělého nic těžkého.

Maggie už se blížila a náhle si vzpomněla, jak před několika málo týdny jeli s dětmi po těchhle silnicích poprvé.

„Už tam skoro jsme, děti,“ zahlaholil Duncan a ve zpětném zrcátku se na ně zazubil. Lily už se samou nedočkavostí celá ošívala a Josh vyhlížel z okna a vstřebával každyčkový detail. Když ke svému poněkud zchátralému domovu dojeli, děti si ho ani neprohlédly, rozeběhly se

po holých dřevěných podlahách a hned začaly řešit, komu připadne který pokoj. Duncan dokonce vzal Maggie do náručí a přenesl ji přes práh, jako by byli novomanželé. Moc se jí to líbilo. Takový už byl Duncan. Ode dne, kdy se poznali, se choval pozorně a romanticky, a dokonce i po deseti letech manželství ji tu a tam stále překvapoval. Toho dne si uvědomila, jaké ji potkalo štěstí.

Konečně Maggie zabočila na příjezdovou cestu a kodrcala se k domu, v hlubokém sněhu totiž nebyly vidět výmoly nezpevněné vozovky. Bylo jí to jedno. Zahlédla před sebou dům, v jehož obřích oknech zářila všechna světla, za což byla ráda. Možná Suzy Joshovi poradila, ať všude rozsvítí.

Když v lehkém smyku zastavila našikmo přes cestu, vyskočila ven. Už prve si zula absurdně vysoké jehly, protože se bála, aby se na kluzké zemi nenatáhla jak široká tak dlouhá, a bosky utíkala sněhem ke vstupním dveřím. Otevřela škvíru na poštu a houkla do ní.

„Joshi, tady máma. Už je to dobré, miláčku. Můžeš mi otevřít.“

Čekala a přešlapovala z jedné zmrzlé nohy na druhou. Kde ten kluk vězí? Jak to, že ji nevyhlíží?

„Tak dělej, Joshi,“ křikla a na chlad úplně zapomněla, v danou chvíli už jen chtěla, aby se jí z domu někdo ozval.

Snad po deseti minutách zahlédla, jak se v obýváku lehce pohnul závěs a jak se v mezírce objevil Joshův bledý obličejík s tmavými vlnitými vlasy a s telefonem přitisknutým k uchu. Syn na ni lehce mávl. Díkybohu. Zdálo se, že je v pořádku, což znamenalo, že jsou v pořádku oba.

Viděla, jak hoch mluví a přikyvuje, načež závěs znovu klesl na původní místo. Minutku nato zaslechla, jak se odemyká zámek. Konečně se otevřely dveře.

Ze všeho nejdůležitější bylo zachovat klid. Věděla, že se musí ze všech sil vynasnažit nepřenést na syna svůj zmatek a zděšení. Kvůli jeho vážnému postoji k životu – tím se výrazně lišil od neposedné a neustále rozverně sestřičky – občas zapomínala, jak je ještě malý.

„Ahoj, Joshi. Chválím tě, jak hezky ses postaral o Lily. Je v pořádku, vid’?“

Josh přikývl a zadíval se jí na nohy. „Kdes nechala boty?“

Málem se až rozesmála. Joshovi nikdy nic neuniklo.

„Máš ještě na drátě tetu Suzy?“ zeptala se.

Josh přikývl, podal jí telefon a odšoural se do obývacího pokoje, jako by se nic neobvyklého nestalo.

„Čau, Suzy. Díky moc, že sis s ním povídala.“

„Co se děje, Maggie? Kde je Duncan?“

„Teď nemůžu mluvit, promiň. Musím se postarat o děti a musím tuhle linku uvolnit, aby se nám Duncan když tak dovolal. Vždyť víš, že na mobil tady u nás není úplně spoleh. Hele, ještě se ti dneska ozvu, anebo možná zítra. Nevím, co se děje, Suzy. Jsem na něj příšerně naštvaná. Víím, že se snaží něco vydělat, ale jestli tady nechal děti samotné a místo toho odjel někomu spravovat rozbitý bojler...“

Rychle sestře poděkovala a rozloučila se, jinak by možná podlehla nutkání vypočítávat jí, co všechno Duncanovi provede. V duchu ji užíralo, že má manžel nedostupný telefon, za daného počasí se to ale dalo připsat na vrub slabému signálu místního vysílače.

V danou chvíli byly chťe nechtě na prvním místě děti. Otevřela dveře do obývacího pokoje. Josh seděl na pohovce a zíral na displej svého iPadu mini. Lily ležela na břiše až příliš blízko televize, kývala nohama a do rytmu hudby o sebe pleskala chodidly.

„Mami, nebylo by prosím tě něco k jídlu? Mám hlad jak vlk a i Lily mi tady celou dobu skučí.“

„Neskučím, Joshi,“ namítla Lily, aniž by se otočila. „To je lež.“

„Hned vám něco připravím, ale můžete mi nejdřív povědět, co se tady dělo, než táta odjel?“

Neuniklo jí, že si Josh dělá obavy, a připadala si provinile, že ho nedokázala lépe ochránit. Lily otázku vůbec nevnímala.

„Chystal nám večeri. A pak sem přišel s tím, že prý musí odjet. Šel do garáže, zřejmě pro nějaké nářadí. Někomu asi prasklo potrubí nebo tak něco.“

To by znělo naprosto logicky, pokud by to současně neznamenal, že nechá děti doma úplně samotné. Kvůli tomu, že někomu praskla trubka, by snad něco takového neudělal.

Maggie si k Joshovi přisedla, civěla do prázdna a snažila se zklidnit. Jen tak pro nic za nic by se Duncan takhle nezachoval. Tušila, že si bude muset počkat, než se manžel vrátí domů, a mezitím zachovávat klid.

Když se z kanape zvedla a šla se podívat, co by dětem nachystala k jídlu, Josh něco zamumlal.

„Pardon, Joshi, cos říkal?“ zeptala se.

„Jenom jsem se divil, proč si na tu práci musel brát fajnovou brašnu.“
Maggie se znovu posadila.

„Jak to myslíš?“

„Když jsem mu šel k oknu zamávat, viděl jsem, že si nese tu tašku, co si bereš na služební cesty,“ pokrčil Josh rameny.

Maggie ucítila, jak se jí sevřela hrud', a potlačila strach, který se jí v nitru vzedmul. Věděla, kterou tašku má Josh na mysli. A taky věděla, že náradí by si do ní Duncan nikdy nedal. Byla to cestovní kabelka – z hnědé kůže.

Maggie se naklonila, vroucně syna objala a on jí to projednou opětovně. Snažila se před ním zakrýt skutečnost, že tu cosi výrazně nehraje, jenže Josh byl vnímavé dítě.

„Děkuju, Joshi. Hned vám přichystám něco na zub, dohlídni mi ale prosím tě na Lily, ano?“

Pak Maggie z pokoje odešla, vyběhla po schodech do ložnice a začala namátkově vytahovat šuplíky. Chybělo v nich několik kousků šatstva a z přilehlé ložnice zmizel i manželův kartáček na zuby a holicí strojek. Zůstala stát a civěla na prázdné místo, kde normálně ležely Duncanovy toaletní potřeby. Cítila, jak se jí sevřelo hrdlo a jak se jí oči zalily slzami.

Garáž, pomyslela si. Josh říkal, že šel do garáže.

Seběhla do přízemí a spojovacími dveřmi chvátala do garáže. Po straně stála u zdi z tvárnic tmavozelená kovová skříňka, na níž ode dne, co Maggie Duncana poznala, visel zámek. Teď byl ale zámek odemčený a obě křídla dveří dokořán. Skříňka zela prázdnotou.

Duncan odešel.

4

Večerní porada týmu inspektorky Becky Robinsonové probíhala v pochmurném ovzduší. Becky byla ráda, že konečně chytili lumpa, který několik posledních let terorizoval ženy v pokročilém věku, zároveň ale toužila vymyslet nějaký způsob, jak takové nebohé stařenky chrá-

nit, aby už nemusely zažívat podobné hrůzy. Co kdyby se totéž stalo její babičce? Při nejbližší možné příležitosti se Becky hodlala vypravit zas na pár dní do Londýna a vykoumat, jak jí zajistit co možná největší bezpečí. Zatím tomu babička vůbec nevěnovala pozornost. O každém si myslela, že je z podstaty dobrý, kdežto Becky byla čím dál víc přesvědčená o tom, že jsou lidé ve své přirozenosti zlí a že je všechno jen otázkou toho, nakolik dokážou svou špatnost potlačit.

Ty jsi ale beznadějný cynik, pomyslela si, když znovu zamířila do operačního střediska. Příklad samozřejmě vyžadoval spoustu další práce. Alfa Hortona už sice zatkli, bylo však potřeba sehnat dostatek nezvratných důkazů, aby se jen tak nedostal na svobodu. Jeden z jejích seržantů vedl výsledky s Hortonem a jeho obhájkyň – jak může mít ta žena žaludek na to, aby zastupovala takovou zrudu?

Při průchodu chodbou míjela Becky i šéfovu kancelář, tak nahlédla do otevřených dveří. Vypadal zadumaně, a když procházela, ani nezvedl pohled. Vrchní inspektor Tom Douglas představoval v mnoha směrech šéfa přímo ideálního, i když loni – krátce po uzavření případu Natashy Josephové – si o něj Becky dělala nějakou dobu obavy. Posledních pár měsíců už ovšem působil o poznání veseleji a byl zase skoro stejný jako dřív. Do toho, co ho předtím soužilo, jí na každý pád nic nebylo, přesto si přála, aby si uvědomil, že se na ni může kdykoliv obrátit. S čímkoliv.

„Becky!“

Přestože Tom nezvedl hlavu, když míjela jeho dveře, zjevně poznal její kroky. Becky se otočila a nakoukla dovnitř.

„Ano, šéfe?“

„Pojďte na chvíli dál a posaďte se.“

Tom sklapl tlustou světlehnědou složku a položil ji na hromádku zhruba dvaceti podobných šanonů, které měly až nebezpečně blízko k pádu na zem. Pak se opřel, věnoval Becky úsměv a s ním i veškerou pozornost. Všimla si, že mu poslední dobou maličko povyroستly tmavě plavé vlasy a že mu sahají k límci bílé košile, jejíž horní knoflíček měl rozepnutý. Z opěradla jedné ze židlí pro hosty sebrala Becky Tomovu odloženou kravatu, natáhla se a něžně mu ji položila na černé sako, které měl pověšené přes jedinou zbývající židli.

„Skvělá práce dneska,“ konstatoval Tom. „Vím, že jste toho chlapa chytli, nastiňte mi ale ve stručnosti, jaké proti němu máme důkazy.“

Becky protáhla tvář. „O tomhle chlapovi snad ani nechtějte nic slyšet, Tome. Alf Horton je nejnižší forma lidského života. Když vezmu v úvahu, jaké zločiny spáchal, nezbývá mi než se přiklonit k závěru, že je to opravdový psychopat. Nejeví sebemenší známky lítosti a jeho oběti byly zřejmě bez výjimky velice důvěřivé. Jak ovšem někdo může důvěřovat někomu takovému, je nad moje chápání. Vypadá, jako by nikdy neviděl denní světlo – víte, má takový ten mrtvolně bledý, až popelavý obličej s tenoučkými rty a slinami v koutcích úst.“

Toma její znechucení očividně pobavilo. „Sakra, Becky – už jste zažila větší hnusáky, než je on. Co vás na něm tak děsí?“

„Nechce se mi věřit, co všechno napáchal. Ten chlap žije se svou starou matkou, ale ta by proti němu neřekla křivého slova. Podle ní je to hotový anděl. Připomíná mi Hannibala Lectera, když se culí na Clarice. Mám pocit, že by nejradši přeskočil stůl a rozsápal mě svými zuby.“

Tom se pochechtával, jak se u toho Becky tváří, když vtom mu zazvonil telefon. Omluvně se na ni zazubil a zvedl ho.

„Tom Douglas.“

Nastala několikavteřinová odmlka a Tom se začal chmuřit.

„Je mi líto, Maxi, ale vážně netuším. Leo jsem neviděl několik měsíců. Proč o ni máte starost?“

Becky předstírala, že si čte spis, který držela v rukou, když ale zaslechla zmínku o Leo, bezděky začala poslouchat. Becky si odjakživa myslela, že se Leo – neboli Leonora, jak se ve skutečnosti jmenovala – a Tom nakonec sestěhují, jenže v jednom vzácně otevřeném okamžiku, kdy mu Becky nadšeně vykládala o svém milostném životě, se jí Tom svěřil, že jeho vztah s Leo skončil. Neřekl jí proč, ovšem z odhodlanosti, s jakou jí to oznámil, vytušila, že to rozhodnutí udělal Tom.

Z druhého konce linky Becky slyšela hluboký hlas, slova ovšem nerozeznávala.

„Mám zaskočit k ní do bytu?“ zeptal se Tom. Znovu se odmlčel a poslouchal, co volající říká.

„Dobře. Pokud byste změnil názor, dejte mi vědět. Sousedi mě znají a já se tam beze všeho stavím. Nemyslíte ale, že spíš odjela a zapomněla to někomu říct? Vždyť víte, jak je nezávislá – zřejmě si myslí, že se po ní nikdo ani nebude shánět.“

Vzápětí Tom hovor ukončil a krátce obrátil oči v sloup. „Zatracené ženské.“

„Stalo se něco?“ vyzvídala Becky.

Tom se zaklonil a otáčel v prstech propiskou, což dělával, když přemýšlel, anebo možná tehdy, když se druhému nechtěl podívat do očí.

„To byl Max Saunders. Vzal si za ženu Leinu sestru Ellie a já s nimi sousedil, než jsem před několika měsíci chatu v Cheshiru prodal. Podle Maxe Leo v neděli nedorazila na křtiny jejich novorozeněte. Ellie se na ni zprvu jenom zlobila, zkoušeli jí ovšem volat a ona mobil nezvedá. Proto si teď Ellie dělá obavy. Pokud se s ní během několika příštích dnů nespojí, chce se Max zastavit u Leo doma. Kdyby šlo o něco jiného, myslel bych, že se prostě někam rozjela, aniž by pomyslela na to, že se po ní někdo bude shánět. Ale křtiny by přece nezmeškala, ne?“

Becky v Tomově tváři zahlédla náznak rozmrzelosti a chtěla od něj vyzvědět víc, jenže veškeré naděje na to, že by se jí svěřil, pohasly ve chvíli, kdy ukázal na spis v jejím klíně.

„Kde jsme to byli, Becky? Myslím, že jste mi chtěla něco povědět o tom zatčeném.“

*

Tomova porada s Becky trvala necelou čtvrt hodinku, jelikož se zdálo, že případ Alfa Hortona je zcela jednoznačný. Horton sice odmítl podepsat doznání, na druhou stranu ale ani nic nepopřel a přinejmenším ho mohli usvědčit z posledního zločinu, při kterém ho dopadli přímo na místě. Zdálo se, že Horton u soudu svoji vinu nepopře, což by všem výrazně usnadnilo život. Přesto bylo stále třeba odvést značné množství práce, aby měla obžaloba v ruce nezvratné důkazy o předchozích zločinech – čím víc případů, tím delší trest. A tenhle by měl být obzvlášť dlouhý.

Tom by teď raději dál debatoval o aktivním šetření, než procházel horu lejster, která se mu nakupila na stole. Neuniklo mu, že Becky taky nesmírně toužila dál skládat všechny dílky případu. Buď to, anebo se ho vyptávat na Leo.

Mluvit o bývalé přítelkyni ale nebylo zrovna snadné. Měl ji nesmírně rád, jenže nakonec už u ní nedokázal dál snášet absenci elementární důvěry v muže a taky skutečnost, že se od něj pokaždé odtažila, pokud nabyla pocitu, že to mezi nimi začíná být už moc vážné. Ve vzpomínkách se vrátil do posledních společných týdnů. V mnoha

ohledech se zdálo, že jsou si blíží než kdy dřív, ovšem záblesky podezřívavosti v její tváři pokaždé, když mu někdo nečekaně zavolal nebo napsal zprávu, i její chvilková zamlklost vždy, když jí řekl, že musí pracovat do noci, ho začínaly štvát a neustále mu kazily náladu. Ani jedinkrát jí nezavdal důvod mu nedůvěřovat, jenže vzhledem k tomu, že je policista, jí nemohl vykládat o každém telefonátu, o každé kauze, o každé nečekané schůzce.

Byla krásná. Líbil se mu její styl, to, že nosila výhradně černou a bílou, i to, jak jí šaty obtahovaly postavu, jak se jejich velejemné látky pohybovaly spolu s ní, jak pouze dávaly tušit tělo, které se pod nimi skrývalo – tělo, které ho nikdy nepřestávalo fascinovat.

Zlom nakonec přišel zhruba před rokem. Případ únosu, na kterém pracoval, byl sám o sobě velmi zapeklitý, jenže pro něj znamenal mnohem víc.

Vzpomínky na ten náročný čtyřiaadvacetihodinový úsek se Tom snažil vytěsnit z hlavy – na odhalení pravdy o smrti jeho bratra Jacka před mnoha lety i na přetrvávající důsledky myslíval jen zřídkakdy, aspoň tedy v pracovní době. Když případ konečně uzavřel, potřeboval si s někým popovídat a přál si, aby tím někým byla Leo, jenže ta Tomovo čtyřiaadvacetihodinové mlčení mylně považovala za akt zrady, a tak odjela úplně mimo dosah na dovolenou, jako by chtěla Toma potrestat za hřích, ačkoliv si sám nebyl vědom, že by nějaký spáchal.

V tu chvíli pochopil, že už není cesty zpět. Potřeboval ženu, která mu bude důvěřovat, a zkušenost mu napovídala, že navzdory nejlepším úmyslům se lidé mění jen zřídkakdy.

Tom si uvědomil, že už deset minut civí na jeden a tentýž list papíru a v duchu přitom myslí na Leo. Kam se asi poděla tentokrát? Kdo ji tak zdeptal, že se vypařila, aniž by komukoliv řekla, kam má namířeno? Anebo že by se jí něco stalo? Co když si doma nějak ublížila a nikdo neví, že je zraněná?

Povzdechl si a odsunul ležstra. Nedokázal z hlavy vytěsnit představu, jak se Leo svíjí v bolestech na podlaze.

„Krucinál,“ posteskl si tiše a vzal si ze stolu klíčky od auta. Max mu sice říkal, že nemusí jet Leo zkontrolovat, Tom ale moc dobře věděl, že dokud se nepřesvědčí, jestli je v pořádku, nedokáže se soustředit.

Chumelilo stále hustěji a víchr začínal hnát sníh. Když Maggie vyhlédla z okna ložnice, spatřila, jak těžké vločky víří v jantarové záři luceren, lemuujících opuštěnou slepou ulici. Pokoj za ní se topil ve tmě. Měla pocit, jako by tam stála hodiny – čekala, doufala, *modlila se*, aby už uviděla Duncana, jak se vrací ve své bílé dodávce. Od chvíle, co přijela domů, uběhly teprve tři hodiny, jí to ale připadalo jako několik dní.

Toužila zaslechnout jeho hlas – slyšet, jak jí říká, že už jede domů a že to, co se stalo, byla chyba; slyšet, jak jí říká, že ji miluje. Že by ji opustil? Skutečně? Bez jediného slova na vysvětlenou? Marně v duchu pátrala po jakémkoliv důvodu, proč by něco takového udělal.

Telefon měl pořád nedostupný. Přestože se mu zkoušela dovolat každých deset minut, ze všech sil se snažila nedat před dětmi najevo, že se něco děje. Lily naštěstí nic nevnímala, Josh ale věděl, že ho táta neměl nechat samotného v domě s malou sestřičkou na krku. Byl citlivé dítě a Maggie tušila, že si v hlavě všechno přebírá. Díval se na ni, jako by znala odpověď, jenže ona nechápala o nic víc než Josh, co to má všechno znamenat.

Suzy ji esemeskou poprosila o nejnovější informace, a i když se za to Maggie styděla, chtě nechtě sestře zalhala. Byla to ale milosrdná lež. Odepsala jí jen: „Všechno už je ok. Promluvíme si zítra.“ Neměla chuť to celé zdlouhavě rozpitvávat. Neznala totiž jedinou odpověď na sestřiny otázky.

Maggie prohledala Duncanovi skříň, aby zjistila, co v ní chybí, nepoznala ovšem, jestli si manžel vzal věci pouze na noc, na týden, nebo snad navždycky. Při takové představě potlačila vzlyk.

Ostrý poryv větru za oknem hnál sníh ulicí a na stěnu domu. Ať už tu Duncan je, nebo ne, měla Maggie pocit, že ráno se jí nejspíš vůbec nepodaří projet příjezdovou cestu, a na okamžik se jí až ulevilo. Toho zvrhlého mizeru, kterého má obhajovat, bude muset převzít někdo jiný. Ona bude moct zůstat doma s dětmi a čekat, než se manžel vrátí.

Kde jsi, Duncan? Chybíš mi.

Chladem a nečinností měla Maggie ztuhlé končetiny. Strnule se vrátila k posteli, posadila se a zabalila se do deky. Začala se třást po celém těle, aniž by tušila, zda je to strachy, anebo mrazivým vzduchem v ložnici. Bdění u okna se ovšem vzdát nechtěla. Kousla se do spodního rtu, aby se jí tolik nechvěl. Pláč jí nepomůže. Musí přemýšlet.

Hlavou jí vrtala skříňka v garáži. Co si z ní potřeboval vzít a proč? Pracovní nářadí v ní neměl. To věděla jistě.

Co se k sobě nastěhovali, nechával Duncan zelenou skříň zamčenou. Zprvu si Maggie říkala, že z toho nebude dělat vědu. Na vlastní prostor měl nárok, a pokud měla být upřímná, i v její minulosti byly věci, o kterých by se nemusel dozvědět – třeba o tom, jak špatně si vybrala partnera před Duncanem. Ženáče se třemi dětmi. Při tom pomýšlení se až otrásla. Sice o tom děsném období svého života v ničem nehala, na druhou stranu se ale o téhle skutečnosti nikdy ani slůvkem nezmínila.

Když už s Duncanem nějakou dobu žila, poprosila ho o klíč od skříňky – vyhazovala zrovna staré krámy –, on jí ho ale odmítl dát s tím, že to udělá sám. Nijak na něj nenaléhala. Od počátku měla za to, že obsah skříňně zřejmě nějak souvisí s jeho matkou, protože v samotném domě na ni žádnou památku neměl – fotografie ani jiné suvenýry –, a moc dobře věděla, že pro něj matka hodně znamenala. Dokonce odešel ze studií na univerzitě v Leedsu, aby o ni mohl pečovat, když onemocněla rakovinou. Potom se o ni staral a současně se vyučil instalatérem, protože věřil, že by se tahle práce s péčí o matku dala skloubit. Naneštěstí matka zemřela několik let předtím, než ho Maggie poznala.

Vtom Maggie zaslechla jakýsi hluk, a tak se ohlédla.

Ve dveřích stál v pyžamku Josh.

„Stalo se něco, broučku?“ zeptala se. Vzala do ruky deku a nadzvedla ji, aby se k ní mohl synek přitulit.

„Proč tady sedíš ve tmě, mami?“

„Jenom tak přemýšlím.“ Pokusila se na něj usmát.

„O tátovi?“

Maggie nechtěla synovi lhát. „Přemítám, kdy se asi vrátí domů, Joshi. Nic víc. Ale žádné obavy. Než se ráno vzbudíš, určitě už bude zpátky.“

„Je to moje vina?“ zeptal se Josh tichounce, jako by se ta slůvka bál vyslovit. Maggie si ho k sobě přivinula.

„Jistěže ne, miláčku. Proč by to prokristapána měla být tvoje vina?“

„Kvůli té zprávě.“

„Jaké zpráve? O žádné zprávě jsi prve nemluvil.“ Maggie ve svém hlase zaslechla zoufalství, a tak se je snažila co nejvíc zmírnit. Josh k ní zvedl pohled, v dětském obličejíku zmatený výraz.

„Jestli jsem něco pokazil, tak mi to promiň, mami.“

„Určitě jsi nic nepokazil, Joshi, musíš mi ale pořádně vysvětlit, o čem to mluvíš.“

„V obýváku ležel tátův telefon. Slyšel jsem, jak zapípal, takže jsem věděl, že mu přišla esemeska. Odnosl jsem mu mobil do kuchyně.“

„Joshi,“ spustila Maggie a snažila se bedlivě volit slova, „vím, že jsme říkali, že se nesluší číst cizí zprávy, ale nezahlídl jsi náhodou, co v ní stálo?“

Josh chvíli zarýval pohled do podlahy, a když hlavu zvedl, hořely mu tváře.

„Slova jsem nečetl, mami. Vážně.“

Maggie tam cítila nějaké „ale“ a tušila, že si na ně bude muset počkat. Povzbudivě se usmála.

„Když ji táta otevřel, stál jsem hned vedle něj. Byla v ní fotka. Podíval jsem se na ni jenom proto, že jsem myslel, že jsi to ty.“

Fotka? Se mnou? To snad ne. Zřejmě si to Josh popletl.

„V pořádku, broučku. Nezlobím se na tebe. Pověz mi, cos na tom displeji viděl.“ Maličko povolila objetí, jelikož nechtěla, aby syn cítil, jak jí buší srdce, a otočila se na něj.

„Fotku paní s červenou pusou a dlouhými tmavými vlasy – měla je rozhozené, jako je někdy míváš na polštáři ty.“

Zdálo se, že dotyčná musela ležet. *Proč by Duncanovi přišel snímek ležící ženy – ženy, která vypadá jako já? Má snad poměr? Opustil mě kvůli ní?* Maggie cítila, jak se jí začíná zmocňovat zoufalství.

„Myslel jsem, žeš tátovi poslala selfčko,“ řekl Josh, „ale tak nějak jsem poznal, že to nejsi ty.“

„A jak jsi na to přišel?“ zeptala se a pohladila ho něžně po vláscích, aby v něm zmírnila obavy.

„Nebyly to tvoje oči. Ta paní na fotce měla oči jako panenka naší Lily – ta, co jí koupila teta Ceecee.“

Maggie přeběhl mráz po zádech. Víc už říkat nemusel. Když byly Lily tři roky, koupila jí teta viktoriánskou panenku – byla to zvláštní

volba, jelikož se Ceecee nechala slyšet, že na hraní je až moc drahá. A tak panenka, kterou Lily pojmenovala Maud, seděla na polici v jejím pokojíčku a dívka se na ni mohla dívat, ale nesměla na Maud sahat. A pak začaly Lily trápit zlé sny.

„Co se ti zdálo, berunko?“ vyptávala se jí jednou Maggie, když vyděšenou Lily přenesla do postele, kde spali s Duncanem.

„Může za to Maud. Sleduje mě.“

„Jak to myslíš, Lily?“ divil se Duncan. „Vždyť je to jenom panenka.“

„Znamená to, že je mrtvá, tati?“

„Ne, kočička. Někdo ji vyrobil, podobně jako třeba někdy vyrábíme věci z modelíny. Nikdy ani nežila.“

„A vypadají takhle oči lidí, pokud nikdy nežili?“

Od té doby bydlela panenka ve skříni, Maggie ale přesně věděla, jak Josh svá slova o očích myslel.

6

PŘED DVANÁCTI LETY – 7. KVĚTNA

Oči, které na ni hleděly ze zrcadla, Sonia Beechamová skoro nepoznávala. Samozřejmě pořád měly světlounce modrou barvu, zorničky se jí ale samou nedočkavostí mírně roztáhly a řasy měla nalíčené šedou řasenkou – to byla neobvyklá rozmařilost, chtěla ovšem vypadat co nejlíp, jelikož byl dnešek výjimečný. Vlastně měla Sonia pocit, že je to její nejlepší den od chvíle, co před půl rokem nastoupila na Manchesterskou univerzitu. Přátele si odjakživa hledala jen obtížně a bylo bolestné každý večer po návratu domů sledovat dychtivé tváře rodičů, kteří se toužili dozvědět, jestli poznala někoho nového. Věděla, že to dělají z lásky k ní, vůbec si ovšem neuvědomovali, jakému tlaku ji vystavují.

Byla stydlivá. Bolestně, až trapně stydlivá. Pokud ji někdo oslovil, ihned celá zrudla. Byla to bezděčná reakce, kvůli které se navíc vždy odvracela. Ani v nejdivočejších snech si nedovedla představit, že by se s někým sama začala bavit. To už by popravdě řečeno radši strčila hlavu do kádě s vroucím olejem.

Jednou před lety zaslechla rozmluvu rodičů. Ptali se sami sebe, kde udělali chybu – proč jejich dcera dospěla v takového člověka, jakým je. Od té doby tedy navíc vlekla břemeno těchhle jejich výčitek svědomí. Kéž by si tak našla nějaké přátele, aby rodiče pochopili, že se ničím neprovinili – snad jen tím, že ji milovali a chránili před vším, co by většina lidí považovala za normální zážitek.

Věci se ale pomalu měnily. Máma už si dělala takovou starost, že tatínka přesvědčila, aby dceři zaplatil psychoterapii. Soniu to vyděsilo. Z představy, že bude sedět na židli a úplně cizímu člověku vykládat, jak se ve společnosti stydí otevřít pusu, se jí až podlamovaly nohy. Celé měsíce vzdorovala, ale po Vánocích jí máma konzultace nejen domluvila, ale taky trvala na tom, že na několik úvodních sezení půjde s ní, aby se Sonia zbavila prvotních rozpaků a dál už bez problémů pokračovala sama.

Zprvu to Sonie bylo proti srsti, ale psychoterapeut jí postupem času ukázal několik nástrojů, které jí měly pomoci zvýšit si sebevědomí. Tím nejlepším byl název webové stránky určené pro lidi jako ona. O chatovacích místnostech už dřív slyšela, žádnou ale nikdy nenavštívila. Během měsíce zjistila, že pokud vše probíhá anonymně a nikdo jí nevidí do tváře, dokáže se pěkně rozpovídat. A úplně nejlepší jí přišlo, že lidé byli ochotní naslouchat. Neměla vlastní počítač, odkud by mohla na stránku vstupovat, na univerzitě jich ale byla k dispozici spousta, což bylo lepší, protože se tak nikdo nemohl dozvědět, co dělá. Kdyby měla osobní počítač doma, matka by jí neustále koukala přes rameno.

Nikomu neprozradila – protože ji o to dotýčný požádal –, že na internetu potkala člověka stejně ochromeného studem jako ona sama. Prý ho překvapuje, posteskl si jí, že dokáže bez koktání aspoň psát, což ji rozesmálo. V tom spočívá jeho problém, kříž, který musí nést. Nedokáže bohužel vyslovit celou větu, aniž by v řeči zadrhl. Psali si online už několik týdnů, když jí nakonec prozradil, že s ní by možná mluvit dokázal. Dohodli se, že pokud se začne zajíkat nebo pokud ona celá zrudne, nebudou si z toho nic dělat. Oba jsou na jedné lodi. A dnes večer se s ním poprvé sejde.

Rodičům musela zalhat. Nikdy předtím nic takového neudělala, dobře ovšem věděla, co by máti řekla: „Nejdřív ho přiveď k nám, zlatíčko. Ať se s tátou podíváme, co je zač – jak se sluší a patří.“ Matka evidentně vůbec netušila, že už je jiná doba. Ne že by se Sonia chtěla chovat jako některé spolužačky ze školy, ovšem nutnost absolvovat prověrku a teprve pak si s dívkou smět zajít na skleničku byl zaručený způsob, jak muže odradit – zvlášť tak stydlivého jako Sam.

Jméno Sam se jí líbilo. Znělo jí solidně, uklidňovalo ji. Prohlásil, že není nejlepší nápad scházet se někde, kde by byli až moc na očích. V přítomnosti dalších lidí by určitě mlčeli a nechovali se vůči sobě přirozeně. Měli se proto sejít v parčíku u vlečné cesty Bridgewaterského kanálu. Řekl, že tam to prý bude prima, protože na druhém břehu průplavu budou v kavárnách a barech sedět lidé, nikdo ale neuslyší, pokud ze sebe udělají naprostě hlupáky.

Sam jí dokonce vysvětlil, kterou tramvají jet a kde vystoupit. Dodržela jeho pokyny do písmene. Pěšina podél kanálu vypadala zprvu sympaticky. Okolí bylo poměrně hezké a v duchu ji napadlo, že je bezvadné, když podobná místa ožívají novým životem. Když šla ale po stezce dál, všechno se změnilo. Viděla spoustu zrenovovaných starých fabrik, jejichž pustá okna shlížela na průplav. Nebyly tam ovšem žádné kavárny ani bary. A už vůbec žádní lidé.

Sonia chvátala po vlečné cestě. V jednu chvíli se musela sehnout, aby prošla dlouhým nízkým tunelem. Už byla skoro na smluveném místě. Když dospěla skoro ke konci tunelu, vstoupila na stezku jakási vysoká postava a Sonia pocítila krátký záchvěv strachu. Muž na ni ale mávl, a tak pokračovala dál. Poznala, o koho jde. Byl vyšší, než čekala, a když došla blíž, zahlédla, že se na ni směje.

„Ahoj, Sonio,“ řekl. „Já jsem Sam.“

Ani jedinkrát přitom nezakotkal.

7

Tom se obvykle rád vracíval tam, kde už to znal. Ulice, místa i domy, pro něj kdysi důležité, v něm vyvolávaly vzdálené vzpomínky, které ho zaplavovaly jak vlna, pomíchané a neúplné, ale svou všedností uklidňující.

Jízda k Leo domů mu ovšem příjemné pocity skoku do jiných časů nepřinášela. Možná bylo ještě moc brzo. Vybavovaly se mu jen chvíle, kdy tu byl před rokem touhle dobou naposledy – kdy Leo oznámil, že jejich vztah nemá perspektivu. Nebyl si tehdy jistý, jestli to vůbec svede, a doufal, že mu Leo ukáže svou vlídnější tvář.

„Když to musíš udělat, tak musíš, Tome,“ utrousila pouze, ačkoliv

si všiml, jak ji to ranilo. Vykročil k ní a chtěl ji obejmout, ale ona odmítavě vztáhla ruce.

„Ne, nemusíme se dotýkat. Bylo jasné, že to tak dopadne. Říkala jsem ti to už od začátku.“

Byl z ní tak rozzuřený, že se otočil na patě a odešel. Takhle to skončit nemělo. Stačilo, aby mu důvěřovala.

A teď zas vjížděl na to až příliš dobře známé parkoviště pro návštěvy před jejím domem a rozhlížel se. Nic se nezměnilo. Ne že by toho bylo moc vidět. Těžká mračna, která celý den hrozila sněhem, zahalovala měsíc i hvězdy a bílé lampy ozařující chodníčky kolem starého skladiště, kde se nacházel Lein byt, vrhaly záři zhruba jen do výše kolen.

Takhle pozdě Tom dorazit nechtěl, jenže jen co vzal do ruky klíčky od auta a chystal se sem rozjet, předvolala si ho na kobereček šéfová, aby ji informoval o právě probíhajícím případu. Pokud byla Leo přes den pryč, teď by už snad mohla být doma.

Když otevřel dveře vozu, ovál ho poryv tak ledového vichru, že si přitáhl bundu ke krku. Na městském tepelném ostrůvku centra Manchesteru zatím žádný sníh nebyl, Tom ale dobře věděl, že v okrajových částech jeho rajonu budou silnice zrádné.

Se sklopenou hlavou dokráčel k hlavnímu vchodu a zazvonil na Leo.

Nic.

Mohl to zkoušet dál, pořádně ale mrzlo, tak rovnou zazvonil na jednu Leinu sousedku, mladou Italku Danielu, s níž se párkrát setkal.

„Si. Chi è?“

Tom dočista zapomněl, že dívka nemluví moc dobře anglicky, i když se zdálo, že rozumí všemu, co se říká. Doufal, že má doma přítele, který by jí tlumočil, kdyby jí chtěl položit pár otázek.

„Dobrý večer, Danielo. Tady Tom – Lein přítel. Leo neodpovídá na zvonění. Mohla byste mě pustit dovnitř?“

V pozadí zaslechl mumlání, kterému absolutně nerozuměl, ale pak to ve dveřích zabzučelo a náhle byl uvnitř. Rozhodl se vyjít tři patra k Leinu bytu po schodech.

Daniela a její přítel už stáli na podestě a čekali na něj.

„Buona sera,“ řekla Daniela. Tomu Tom rozuměl. Kývl na dívku i na jejího přítele, jehož jméno si nemohl ani za boha vybatvit.

„Buona sera. Neraď vás takhle navečer ruším, ale můžu se zeptat, jestli jste neviděli Leo? Její sestra o ni má starost, protože v neděli nedorazila na oslavu.“

Daniela se zamračila a otočila se k příteli. Zvýšeným hlasem začala cosi drmolit svou mateřštinou a všechno doprovázela gestikulací, která pro Toma nebyla o nic srozumitelnější než její slova.

„Daniela říká, že ji neviděla od soboty, ale její auto prý pořád stojí na svém místě,“ odvětil přítel.

Tomovi připadalo, že toho Daniela řekla mnohem víc, a byl na vážkách, zda je skutečnost, že Leino auto parkuje v garážích, dobré znamení, nebo zlé. Neleží doma nemocná? Nebo že by na pár dní někam odjela a vzala si taxíka?

„Chcete říct, že se její auto nehnulo z místa?“

Tomu Daniela podle všeho rozuměla a přikývla. Pak začala znovu brebentit a Tom čekal na překlad.

„Dani prý u ní několikrát klepala, ale Leo jí neotevřela. Nechtěli jsme ji otravovat. Leo si potrpí na soukromí.“

Komentář k těmhle slovům si Tom nechal pro sebe. „A nemáte náhodou od jejího bytu klíč?“ zeptal se, jelikož pořád přesně nevěděl, co dělat.

Daniela přikývla, zaběhla do bytu a po chvilce se vrátila s klíčem.

Tom byl trochu v rozpacích. Vracet se do Leina bytu by mu bylo nepříjemné i za příznivějších okolností, proto se cítil nesvůj. Co když ji skolila nějaká nemoc a jednoduše ji chce o samotě vyležet? Co když tam má chlapa, na týden si k ní spolu zalezli a vypnuli si telefony?

„Mohla byste jít dovnitř se mnou, Danielo?“ zeptal se Tom. Ačkoliv se nedomníval, že by na něj Leo kvůli téhle návštěvě zrovna podala žalobu, chtěl se pojistit. Otočil klíčem a strčil do dveří.

„Leo? Tady Tom,“ houkl. Okamžitě ale poznal, že je byt prázdný. Cítil z něj mrtvolnost, jaká vyzařuje pouze z příbytků, kam nikdo nevstročil několik dní. Nebyla tam cítit vůně jídla – ne že by vaření patřilo k Leiným silným stránkám, jíst ale musela – ani kávy nebo třeba parfému. Toma zaplavily vzpomínky: po dlouhé šichtě vstoupí do bytu a Leo ho jde s úsměvem přivítat; vaří jí večeri, zatímco ona sedí na stoličce u pultu a vykládá mu, co ten den zažila; poslouchají hudbu; přitulení k sobě leží na pohovce.

Zhluboka se nadechl a naznačil Daniele, ať jde za ním. Přítel – Tom se konečně rozpomněl, že se jmenuje Luca – čekal u dveří.

Byt tvořila jedna rozlehlá místnost, představovala obývací, jídelnu i kuchyni. Byla upravená a uklizená, poslední dobou tu evidentně nikdo nepobýval. Kromě tohoto pokoje tam byla ještě ložnice a koupelna. Ačkoliv si byl Tom jistý, že je byt prázdný, zaklepal na dveře ložnice a zavolal na Leo jménem. Podle očekávání se odpovědi nedočkal. Vzal tedy za kliku a ve dveřích se zarazil.

V místnosti panoval obrovský nepořádek. Na posteli se válelo oblečení, dveře skříně byly dokořán, z otevřených zásuvek vylézalo spodní prádlo. Leo byla na oděvy pečlivá. Měla ráda hedvábí a měkký žerzej a všechno se muselo napařovat, aby nikde nezůstal jediný záhyb. Napařovač stál nachystaný hned vedle šatníku, ale všechny její krásné šaty ležely v haldách na posteli, některé dokonce i na podlaze.

Tom přešel k toaletnímu stolku. Šperky Leo moc nenosila a měla jen pár prostých stříbrných ozdůbek. Zdálo se, že tam jsou všechny, o vloupání tedy nešlo. *Tak co se tu k čertu stalo?* Ucítil, jak se mu sevřela hrud'. Že by tady došlo k hádce? A pokud ano, kam se Leo poděla?

Tom nahlédl do koupelny, kde bylo jako vždycky naklizeno. Jen ložnice připomínala smetiště. Přešel k oknu a zadíval se na vyhlídku, kterou si touhle večerní dobou prohlížel už tolikrát. Nebe ozařovala světla Manchesteru. Je Leo někde nablízku? Anebo kdesi daleko? Neměl tušení, nemohl se ale zbavit pocitu, že mezi těmihle čtyřmi stěnami došlo k něčemu neblahému.

Zamířil zpátky do hlavního pokoje a šel k lednici. Nebylo v ní mléko ani zelenina – nic čerstvého, co by se v její nepřítomnosti zkazilo. Znamená to snad, že z vlastní vůle odjela, anebo že o sebe přestala dbát a rozhodla se přežívat jen o černé kávě a doneseném jídle?

Stál a civěl na prázdné přihrádky. Usilovně přemýšlel, na nic ale nepřišel. Až když se podíval na pracovní desku kuchyňské linky, cosi ho zaujalo. Vypadalo to jako okvětní lístek růže, scvrklý a při okrajích zhnědlý. Podíval se do košů, jestli do nich někdo před nedávnem nevyhodil květiny. I když v nich zahlédl prázdné obaly a kávový lógr, květiny žádné nenašel.

Otočil se k sousedce.

„Díky, Danielo,“ řekl. „Tady už jsme asi skončili. Zavolám Leině sestře a povím jí, co jsme viděli.“

Se zachmuřenou tváří a příznačně výmluvným italským pokrčením ramen mu popřála „buona notte“ a vrátila se za Lucou, který dosud postával u dveří. Tom zaslechl, jak mu Daniela zřejmě líčí, co zjistili, a zlehka dveře zaklapl. Pak vytáhl z kapsy telefon, aby zavolal Maxovi. Vůbec nevěděl, co mu řekne, instinkt mu ale napovídal, že Leo nikam neodjela. Že se ztratila.

8

PŘED DVANÁCTI LETY - 8. KVĚTNA

Jestli Tom něco nesnášel, byly to případy, kdy se někdo ztratil. Každého totiž jako by zcela ovládlo zničující pomyšlení, že všechno určitě skončí špatně. Příbuzní či přátelé, kteří ohlásili, že se někdo z jejich blízkých pohřešuje, byli nevyhnutelně vystrašení a Tom je nikdy neuměl chlácholit. V počátečních fázích vyšetřování nemíval o nic víc informací než oni, což pro policistu není právě příjemná situace.

Přestože byl teprve podvečer, věděl, že pokud se nezvěstná dívka v několika nejbližších hodinách neobjeví – a v zájmu všech doufal, že se tak stane –, čeká ho nejspíš dlouhá noc a bude muset zrušit vlastní plány. Tenhle večer měl patřit jen jemu a Jackovi – čas od času si Tom s bratrem vyhradili pár hodin pro sebe, popíjeli pivo, poslouchali hudbu a dohadovali se o ní.

Tom tyhle večery s Jackem potřeboval. Potřeboval přemýšlet a mluvit o něčem jiném než o své práci, o něčem jiném než s manželkou Kate. Večer s Jackem mu pomáhal zapomenout na trápení, které měl se současným šéfem, i na pochyby o svém manželství. Mezi ním a Kate to bylo stále jak na houpací a Tom nikdy nevěděl, jak na tom zrovna je. Žena jeho práci nesnášela a on to chápal. Podobně jako dnes jí většinou nemohl slíbit, že se vrátí domů v tolik a tolik hodin, a cítil, že by si přála, aby změnil profesi a věnoval se něčemu lukrativnějšímu s příhodnější pracovní dobou.

Jenže Tom práci detektiva miloval – s výjimkou právě takovýchto okamžiků, kdy toužil být někde jinde a dělat něco jiného. Nějací manželé ve středním věku totiž ohlásili, že se jim ztratila devatenáctiletá dcera, a Tom musel překonávat zeď strachu, která kolem nich vyrostla, aby o je-

jich pohřešovaném dítěti vůbec zjistil nějaké podrobnosti. Ani trochu se na to netěšil.

Sonia Beechamová studovala na Manchesterské univerzitě a navenek se jevila jako dokonalá dcera, dosud spokojeně bydlící u rodičů. Včera v noci se ovšem nevrátila domů. Tvrdila, že má ještě večerní přednášku, a když nebyla zpátky ani v době, kdy šli rodiče spát, usoudili, že si Sonia s někým ze spolužáků ještě zašla na skleničku; sice to u ní bylo neobvyklé, oni ale měli radost, že se snaží s někým spřátelit.

Podle konstábla, který je přijel vyslechnout, rodiče vždy nechávali svítit na podestě, když dcera zůstala déle venku, a ona po návratu světlo zhasla, aby poznali, že už je doma, pokud by se probudili. Minulou noc ovšem nezasla.

„Podle mě tady nejde o to, že by dcera zapoměla dát rodičům vědět, že se zdrží nebo že by se s někým seznámila a šla k němu domů, pane,“ prohlásil konstábl, když s ním Tom mluvil. „To vůbec neodpovídá tomu, jak mi ji vylíčili. Možná si něco namlouvají, ale podle mě bychom to měli brát vážně.“

Když Tom zastavil před jejich rodinným domem, zachrčela mu vysílačka.

„Ještě v tom baráku nejste, že ne, Douglasi?“ ozval se suverénní řezavý hlas Tomova šéfa, vrchního inspektora Victora Elliotta.

„Ne. Zrovna se chystám vystoupit z auta.“

„Tak to nedělejte a švihejte na ostrov Pomona. Máme tady tělo a je to mladá holka.“

*

Vlahé jarní slunce propůjčovalo ostrůvku Pomona dojem ztraceného kousku ráje. Bylo až k nevíře, že se tyhle divoké a zanedbané končiny, obtékané Bridgewaterským kanálem a řekou Irwell, nacházejí jen pár minut chůze od centra Manchesteru. Z křovinatých ploch pučely pozdně jarní květiny, a dokonce i loňské uschlé kvítky komulí měly v záři hasnoucích paprsků slunce svůj půvab. Vzduchem se nesly zvuky poletujícího hmyzu: cvrčků a kobylek, včel a motýlů – blízkost rušného města je příliš nezajímala.

Na zločinu, který Toma do téhle pustiny přivedl, ovšem nic půvabného nebylo. Šéfinšpektor Elliott Tomovi oznámil, že jakýsi pejskař tam odpoledne objevil tělo mladé ženy – spíš ještě dívky –, a jak se Tom po pěšině k místu blížil, přepadla ho vůči Beechamovým vlna lítosti. Nemělo cenu chlácholit

se nadějí, že obětí není Sonia. I kdyby nešlo o dceru Beechamových, bezpochyby to bylo dítě někoho jiného.

V dáli už Tom rozeznával vrcholek stanu, který zakrýval tělo a chránil důkazy, ale ještě než oslovil kolegy zabývající se ohledáním místa činu, kteří už na něj čekali, zastavil se a rozhlédl se. V Manchesteru bydlel celý život, a přesto neměl o tomhle koutu pustiny ani tušení. Pomonské doky bývaly kdysi dávno součástí prosperujícího manchesterského přístavu a na pobřežních hrázích byly dosud zavěšené staré pneumatiky, které chránily trupy plavidel přirážejících k molům. Dnes ale nebyla v dohledu jediná loď.

Tom pokračoval v chůzi, pomaličku krácel po udržované pěšině vinoucí se mezi křovisky a vodou. Silný kovový plot podél břehu byl podle všeho v dobrém stavu a v pravidelných rozestupech ho lemovaly mohutné vysoké lampy. Tom přemítal, jestli jsou ještě funkční, i když o tom spíš pochyboval.

Ohlédl se do míst, odkud přišel. Bylo mu řečeno, že soudě podle absence krve v blízkosti těla oběť nejspíš zemřela jinde; s největší pravděpodobností ji sem pachatel přemístil až po smrti.

Proč se ale trmáčet tak daleko, možná dobrý kilometr, a přesto se nesnažit tělo nijak skrýt? Proč mrtvolu prostě nehodit přes zábradlí do vody nebo ji neodtáhnout dozadu ke zdi pod oblouky? Místo toho ji nechali ležet přímo u cesty, jako by tam čekala, než ji někdo objeví.

Po vyznačené trase zamířil Tom ke stanu, který skrýval místo činu. Oblékl si ochranný oděv, nadzvedl chlopeň celt, vstoupil dovnitř a tiše pozdravil kolegy.

Dívka seděla tváří k němu, na sobě modré ustřižené džíny, žabky a tričko. Lesklé plavé vlasy po ramena měla podle všeho čerstvě umyté a byla jen minimálně naličená. Opírala se o pařez starého stromu a připomínala nevinné dítě, které se vyhřívá v paprscích slunce.

Celý výjev hyzdila jedna věc. Od ucha k uchu měla dívka proříznuté hrdlo a otevřenýma očima civěla skelným pohledem do prázdna.

*

Tom ze stanu vyšel, aby ponechal víc prostoru soudnímu patologovi, který právě dorazil, vzdálil se z bezprostředního okolí místa činu a pořádně se rozhlédl. Za širokým pásem vody, kde se řeka Irwell stékala s manchesterským lodním průplavem, zahlédl budovy, zdálo se ale, že jsou to především skladiště, stojící zády k vodě a bez jediného okna. O něco dál se rýsovaly jakési nové

objekty – nejspíš byty nebo kanceláře s výhledem na řeku –, ale ty stály příliš daleko, než aby někdo něco zahlédl, zvlášť vzhledem k hustotě podrostu.

Otočil se a zadíval se i na druhou stranu k Manchesteru. V dále spatřil vysoké stavby a panorama poseté jeřáby, dokončujícími novou zástavbu, která tu vznikala po bombovém atentátu Irské republikánské armády roku 1996. Mezi stromy matně prosvítala nová tramvajová linka Metro-link, Tom si ale vzpomínal, jak četl, že za tři roky, co byla nová trasa zprovozněna, je zastávka Pomona nejméně frekventovanou v celé tramvajové síti, proto si ani v tomhle případě nedělal valné naděje. Menší kanál a železniční trať oddělovaly Pomonu od množství starých továrních budov, ale i když se zdálo, že některé z nich procházejí renovací, v tuhle denní dobu tam nebyl vidět příliš čilý ruch. V noci pak tohle území bývá nejspíš liduprázdné, pomyslel si.

Tom strčil ruce do kapes kalhot a nechal si volně vířit hlavou dojmy a pocity z těchhle končin, přitom doufal, že ho napadne, jak nebo proč sem pachatel dívku přemístil. O tom, kdo je obětí, nepochyboval. Popisu pohřešované odpovídala dokonale, i když samozřejmě bylo potřeba provést úřední identifikaci. Někdo taky bude muset informovat rodiče a Tom tušil, že tenhle úkol svěří šéf právě jemu.

„Jste v tom dobrý, Douglassi,“ říkával. „Máte obličej, jakému lidi důvěřují.“

Byla to víceméně jediná lichotka, které se kdy Tom od Victora Elliotta dočkal, a to pouze díky tomu, že šéfinspektor věděl, že je to otřesná povinnost.

O tom, jak dívka zemřela, nebylo nejmenších pochyb – proříznuté hrdlo bylo dostatečně výmluvné –, přesto na místě nebyla ani kapka krve. O krutosti, s jakou byla zavražděna, svědčily pouze její zakrvácené šaty. Oběť sem tedy pachatel musel nějak přenést či převézt, přesně jak se domnívali kolegové technici.

„Sem na ostrov Pomona se nedá zajet autem, ledaže byste měl klíč od brány na konci,“ prohlásil šéf týmu Carl. „Možná mohla zůstat otevřená, ale to není moc pravděpodobné. A pěšky s mrtvolou přes rameno je to pořádná štreka – zkoušet bych to nechtěl –, takže uvažujeme o nějakém kolečku nebo něčem podobném. Prověříme to.“ Kývl na dva členy svého týmu, kteří v bílých oblecích lezli po čtyřech po zemi a konečky prstů hledali v půdě stopy bot či pneumatik. „Poslední dobou je sucho, takže tomu moc velkou naději nedáváme.“

Vtom se ze stanu ozvalo volání.

„Inspektore Douglasi, na tohle byste se měl jít mrknout.“

Tom se tedy do stanu vrátil a přidřepł si k soudnímu patologovi.

„Všiml jsem si, že v horní části levé nohavice džínů má vyříznutou jakousi chlopeň. Samozřejmě jsem ji nechtěl svlékat, dokud ji nepřevežeme na můj stůl, ale tohle jsem postřehl a rozhodl se to blíží prozkoumat. Pojdte sem – nakloňte se doprava, z jejího pohledu doleva.“

Patolog natáhl ruku a nadzvedl chlopeň látky o straně zhruba deset centimetrů. Pod ní měla dívka do stehna vyryté tři vodorovné linky.

ČTVRTEK

9

Z manchesterského Viktoriina nádraží burácivě vyjel další vlak a Becky zanořila hlavu hluboko pod peřinu.

„Hmm, to je zajímavé,“ zamumlal Mark, který procitl ze spaní a obrátil se k ní na bok. „Jen pokračuj.“ Natáhl ruku a pohladil ji po vlasech.

Becky deku zase odhrnula a vykoukla ven.

„Náramná sranda – ale bohužel máš pech, chlapče. Snažím se jenom neslyšet ten neustálý kravál vlaků. Ještě není ani šest ráno. Proč nemůžou počkat na nějakou rozumnější hodinu? A proč sis sakra musel pořizovat kvartýr přímo u nádraží, Marku? To by přece nikdo, kdo má všech pět pohromadě, neudělal.“ Dramaticky si přetáhla přes hlavu polštář, ani ten ovšem rachot moc neutlumil.

„Možná tě to překvapí, když pracuju u Britské železniční policie a vůbec, ale mám prostě vlaky rád. Líbí se mi, když je můžu poslouchat. Někoho oslovuje šumění moře na oblázkové pláži, mě zas odjezd vlaků z nádraží, kdy přemítám, kam všichni ti lidi jedou.“

„Tenhle drobný rébus snad řeší jízdní řády, ne?“

„Ha, ha. Nejde jenom o cíl cesty. Koukám se na lidi, co čekají na vlaky, a přemýšlím, proč odjíždějí. Odjíždějí za něčím, nebo před něčím?“

„To je u tak urostlého, robustního policajta nesmírně romantická představa.“ Tak eufemistickému popisu se Becky až uchechtla. Díky mohutným ramenům a zlomenému nosu připomínal Mark ragbistu, který už se přetlačoval v nejednom zborceném mlýně.

„Cože?“ předstíral Mark podiv. „Jo tak, už chápu. Tys myslela, že mluvím o lidech, vztazích a podobných blbinách. Co tě nemá, Becky. Já mám na mysli podivné existence, které se nejspíš vydávají spáchat ohavný zločin, anebo od nějakého prchají. Romantika s tím nemá nic společného.“

Becky strčila pod deku studenou ruku a položila mu ji na teplý zadek. „Ne? Takže romantično tě nezajímá?“ zeptala se nevinně a přivinula si ho k sobě.

„Br – máš ruce jak kus ledu. Dej mi je a já ti je zahřeju.“

Becky se zasmála, vytáhla jednu paži zpod příkrývky a mávala jí ve vzduchu. „To abys ji měl pořádně studenou.“ Pak ho překuli-la na záda, lehla si na něj a přitiskla mu ruce do polštáře nad hlavou. „Ráda tě mučáinkuju.“

Pro Marka samozřejmě nebyla žádný soupeř a v následné tahanici provázené smíchem málem přeslechla drnčení svého telefonu.

„Krucifix,“ ulevila si pro sebe a vytáhla mobil z nočního stolku. Měla svou práci ráda, ale v danou chvíli neměla chuť z téhle postele vylézat.

„Becky Robinsonová.“ V aparátu zaslechla dunivý hlas službukojícího seržanta.

„Becky, nerad vás budím, ale našlo se tělo, a že máte z vyšetřovatelů službu právě vy, tak vám volám. Oběť byla nalezena pod mostem u kanálu – dospělá žena, víc zatím nevíme. Asi byste to měla oznámit šéfinspektoru Douglasovi. Zatím máme minimum informací, protože náš strážník jenom konstatoval smrt, pak místo ohradil a čeká na vás. Hádám ale, že si tenhle případ bude žádat někoho výš postaveného, než jste vy.“

Seržant měl zřejmě pravdu. Pokud došlo k vraždě, bude se Becky muset obrátit na Toma, nejdřív ale měla v úmyslu obhlédnout situaci.

„Na cestě už je Jumbo se svým týmem, takže budete mít k ruce ty nejlepší.“

Becky popadla tužku a papír, aby si poznamenala podrobnosti o místě nálezu, pak hovor ukončila a shodila nohy z postele.

„Nepřemluvím tě, aby ses ještě na deset minut vrátila do postele? Podle toho, co jsem zaslechl, je už ten chlap nějakou dobu po smrti, takže na pár minutách nesejde,“ nadhodil Mark a pomalu se k ní po lůžku sunul.

„Není to chlap. Je to žena, a pokud bych měla jenom na vteřinku pocit, že ta slova myslel vážně, Marku Heywoode, zmizela bych odsud dřív, než bys řekl švec.“ Na okamžik se mu ještě přitiskla na pevnou hrud. „Rychle se osprchuj a ty mi zatím udělej kávu s sebou – hodnej.“

Becky věděla, že vtípky jsou dobrý způsob, jak se vypořádávat s jejich nelehkým zaměstnáním. Většina lidí měla za to, že Markova pracovní náplň u železniční policie je snadná – hlídat nádraží a držet na uzdě chátu. Jenže kdo podle nich asi musí skousávat hrůznost

ostatků lidí, kteří skočí pod vlak? Od chvíle, co s Markem začala chodit, se to sice přihodilo jen jednou, přesto si doteď pamatovala, že ještě dva nebo tři dny po neštěstí sršel až maniakálním humorem. Víc než kdokoli jiný proto chápal, jak silný nával adrenalinu Becky zažívá ve snaze dostat se honem na místo nálezu. Zdálo se, že k úmrtí došlo za podezřelých okolností, a čím dřív tam Becky dorazí, tím rychleji bude moci přispět k dopadení zločince, který zavraždil jiného člověka.

Pustila si tu nejhorčejší vodu, jakou snesla, a vydrhla si z těla příjemné okamžiky několika uplynulých hodin.

*

Ledový vítr čeřil mastnou hladinu kalné vody kanálu, podél kterého Becky mířila k odpudivému černému ústí tunelu před sebou. Chladný vzduch jí plnou silou ošlehával tvář a hvízdal jí kolem uší. Všude tu cítila ten nezaměnitelný pach kanálů, který dává tušit, že se v hloubce rozkládá hmota bůhvíjakého původu.

Dívala se na tmavé ústí dlouhého tunelu. Přestože u vchodu hlídal uniformovaný policista, neměla chuť dovnitř vstupovat a svítit si na cestu jen baterkou, ale jak se tak mentálně chystala na krok do pusté chodby, rozzářilo se v temných útrobách před ní jasné světlo. Hoši z laborky sem zřejmě dorazili dřív než ona. Becky si oddechla.

V duchu se pokárala, jaká je bábovka, pak policistovi, který měl od zimy obličej samý růžový flíček, řekla své jméno, oblékla si ochranný oděv a opatrně vstoupila na kovové desky přístupové cesty, kterou tu vytyčili, aby se ochránily důkazy v těsné blízkosti těla. Nad hlavou jí zaduněl vlak, právě vyrazil z nádraží Piccadilly a přehlušil tlumený pleskot vody o břeh kanálu. Becky se zachvěla; zvukových efektů mašin si za jeden den užila ažaž.

Mohutná postava Jumokeho Osoby, šéfa týmu pro ohledání místa činu, jemuž se přezdívalo Jumbo, jí vždy dodala na klidu – v bledém světle opačného konce tunelu už před sebou viděla jeho rozložitou siluetu. Místa činu Jumbo zbožňoval, zároveň ale přiznával, že má raději ta, kde se nenacházejí mrtvoly. Když se k němu Becky přiblížila, zvedl k ní oči a ona v uhlově černé tváři zahlédla odlesk zubů jak perličky – nebýt širokého, přesto ne až tak veselého úsměvu jako obvykle, jeho tvář by dočista splynula s pozadím – a krémové bělmo očí.

„Dneska bez Toma, Becky?“ zeptal se Jumbo.

„Zatím. Formálně vzato mu začíná služba až za několik hodin, ale pokud tady jde o vraždu, budu mu muset zavolat. Nejdřív to ale omrкну. Pokud by to byla sebevražda, nemusím ho s tím ještě chvíli otravovat.“

Becky se od Jumba odvrátila a zadívala se na scénu v tunelu, ozářenou oslňujícími reflektory, jako kdyby se tam měl natáčet film. Prohlížela si vlhké stěny pokryté jakýmsi zeleným slizem, což mohl být mech nebo řasy – přesně nevěděla –, ale oči jí jako magnety přitahovala mladá žena, která s plandající hlavou a rysy skrytými pod záclonou dlouhých tmavých vlasů seděla opřená o studené provlhlé zdivo. Nohy měla roztažené a propnuté, díky čemuž nepřepadla na stranu, jinak ale byla oblečená – na sobě měla černé džíny, zpod kterých jí vykukovaly kotníčkové boty na robustním vysokém podpatku. Neměla ovšem kabát, jen halenku s černobílým vzorem.

Proč tahle dívka musela umřít? Navenek se nezdálo, že by šlo o sexuální motivovaný delikt, jenže cokoli předpokládat je vždy chyba. *Proč ji zabili tady a nesvrhli tělo do řeky?* Becky věděla, že tenhle úsek kanálu v nedávné minulosti vyplavil nejednu mrtvolu, tak proč do něj nehodili i tuhle? Pravděpodobnost, že by se našla, by pak byla daleko nižší. Možná vrah *chtěl*, aby ji někdo objevil.

Becky se sehnula a zkoumala místo v bezprostřední blízkosti těla. Po nějaké kabelce nebo peněženke nebylo nikde ani stopy.

„Prošacoval jste ji, jestli u sebe nemá doklady, Jumbo?“

„Jen velmi opatrně, abych s ničím nehnul. Nic jsem nenašel, ale třeba má něco v zadní kapse džínů; prověříme to, jakmile s ní budeme smět hnout.“

„Vím, že to není vaše práce, ale netušíte, jak dlouho může být po smrti?“

„Ze zkušenosti bych hádal, že přinejmenším deset až dvanáct hodin, ale nechytejte mě za slovo a počkejte, dokud ji neprohlídne doktor. Dneska v pět ráno ji našel nějaký chlap, co si šel zaběhat, chudák.“

Becky si před mrtvolou dřepla na bobek. Do tváře jí neviděla, ale podle dlouhých štíhlých nohou se dala poznat vysoká a útlá postava. Blůzu s geometrickými vzory měla zapnutou až ke krku a zdálo se, že šaty nejsou nijak poškozené.

„Ale celou dobu tady snad být nemůže, nebo jo? I když nechápu, proč by kdokoliv, kdo má všech pět pohromadě, chodil za tmy tímhle

tunelem, víme, že to lidi dělají. Proto se mi nezdá, že by tu seděla už od včera od šesti večer, a přitom by ji nikdo neobjevil, co myslíte?“

„Taky je mi to divné. Zřejmě ji sem přinesli a pohodili. Půda je tady u břehu poměrně měkká, už jsem si to předběžně obhlédl. Bude to chtít ještě důkladně prověřit, ale na první pohled nevidím žádné známky toho, že by tyhle podpatky přišly do styku s místním bahnem.“

„Asi radši zavolám Tomovi. Tohle nejspíš sebevražda nebude, co?“

Jumbo si klekl na jednu z desek a Becky zaslechla, jak mu přitom zavržala kolena. Lezení po zemi jeho korpulentní postavě příliš nesvědčilo, sama by tam ovšem Becky být nechtěla.

„To rozhodně ne,“ řekl a zlehka dívce odhrnul vlasy ze spánku.

Becky to ihned uviděla. Tmavorudá linka kolem hrdla. Někdo ji uškrtil.

Když jí Jumbo vlasy opět pustil, závan větru dívce odvál pár pramínků z okolí úst a Becky zahlédla tmavě rudou rtěnku. Zničehonic v ní pořádně hrklo a měla pocit, že se snad pozvrací.

„Becky? Copak je, děvče? Už jste viděla horší věci.“

Becky ztěžka polkla. „Myslíte, že byste jí kvůli mně mohl úplně odhrnout vlasy z obličeje? Potřebuju si ji pořádně prohlídnout.“

„Vy ji snad znáte?“

„Já nevím. Doufám, že ne.“ V duchu se pomodlila.

Jumbo vzal Becky mohutnou rukou kolem ramen, naznačil jednomu z členů týmu, ať jim jde pomoci, a tiše mu řekl, co má udělat. Technik si z druhé strany klekl vedle Jumba, jednou rukou dívce odhrnul vlasy z tváře a druhou jí mírně nadzvedl bradu, aby jí byly lépe vidět rysy.

Becky zírala na obličej, který nikdy předtím naživo neviděla, ale který si kdysi vyhledala na sociálních sítích, protože ze zvědavosti nedokázala odolat. Cítila na sobě Jumbovy oči, nezmohla se ale ani na slovo. Vteřiny ubíhaly a ona pořád nebyla schopná se pohnout nebo reagovat na Jumbovu nevyslovenou otázku. Dokázala myslet jenom na Toma.

Konečně Jumbo na technika kývl a ten zemřelé nechal bradu i vlasy opět klesnout. „Pojďte, Becky – půjdeme odsud.“

Jako v mráкотách se Becky nechala opatrně odvést k ústí tunelu a ani na chvíli se Jumba nepustila, dokud nevyšli do studeného oslého světla zimního jitra.

„Kdo je to, Becky?“

Nechtěla ta slova říct nahlas, tím by se totiž vše stalo realitou. Náhle pocítila nenadálé nutkání vběhnout zpátky do tunelu, znovu mladé ženě posvítit baterkou do obličeje a spatřit jiný soubor rysů. Třeba si to kvůli tomu včerejšímu telefonátu celé jen namlouvá.

Ale ne, nenamlouvá.

„Jsem si celkem jistá, že je to Leonora Harrisová.“

Zaslechla, jak Jumbo zatajil dech. „Cože, ta Tomova bývalá?“

Becky tupě civěla do prázdna a v duchu si přála být kdekoliv jinde než tady.

„Tomovi včera volal Lein švagr, že prý jako by se po ní slehla zem,“ vysvětlila Becky. Zvedla k Jumbovi oči a uviděla v jeho pohledu soucit. Věděl, co se jí honí hlavou. *Jak to jenom sakra Tomovi řeknu?*

10

Co jenom řeknu dětem? pomyslela si Maggie, zatímco se za roztaženými závěsy ložnice projasňovalo nebe. Bylo tu ráno – ráno bez Duncana. Jak by mohla vědět, co říct, když ani netušila, co si myslet? Strachem z představy, že o něj přišla, se jí až udělalo zle.

Kterýkoliv jiný čtvrtek by Maggie dávno vstala, osprchovala se, oblékla si elegantní kostýmek a pečlivě načesaná by se už psychicky připravovala na nadcházející den. Duncan by zatím chystal dětem snídani a smál by se na ni nad druhým hrnkem kafe. Dnešní ráno, kdy zůstala ležet s Joshem přituleným k boku, jí připadalo spíš jako sobota. Skoro i věřila tomu, že jí Duncan každou chvíli přinese kávu, vleze si k ní do postele a řekne Joshovi, ať se odkulí, protože se tam prý všichni tři nevejdou. Pak budou čekat, až jejich dohadování zaslechne Lily, která odjakživa spala jak dudek, a celá rozesmátá se za nimi přičítá do pokoje.

Jenže tentokrát si k ní Josh nevlezl hned zrána, když byl táta v přízemí; vklouzl k ní už před mnoha hodinami uprostřed noci a ona si ho k sobě mlčky tiskla, když se celý chvěl a snažil se neplakat – sama se ovšem slzám neubráníla, tiše jí stékaly na polštář nad jeho hlavou. Josh věděl, že se něco děje, a přestože mu to vymlouvala sebevíc, podle všeho byl pořád přesvědčený, že je to jeho vina.

Než za ní syn přišel, Maggie ani nenapadlo jít na kutě; bez Duncana po boku jí postel připadala studená a prázdná. Josh ovšem potřeboval zdání normálnosti, a tak si s ním zalezla pod peřinu, celou noc probděla s roztaženými závěsy a stále v duchu doufala, že zdi ložnice olízne záře světlometů, což bude známka, že se manžel vrátí.

Kdo byla ta dívka na snímku? Duncan má zřejmě poměr. Taková představa Maggie zabolěla, proto se hryzala do rtu, aby se nahlas nerozplakala. Smysl jí dávala pouze domněnka, že mu fotku poslala právě žena, která na ní byla zachycená – aby ho odlákala. Možná ho tím prosila, aby za ní přijel.

Co může být zač? Duncan byl posledních pár týdnů zamlklý, ale Maggie na něj nijak nenaléhala. Věděla, jak nesnáší, když se ho někdo vyptává, tak ho nechala na pokoji a snažila se k němu chovat obzvlášť láskyplně.

Podívala se na hodiny. Bylo už osm pryč, a pořád nic. Už se mu ani nesnažila dovolat na mobil. Byla to ztráta času.

Maggie se rozhodla, že nechá Joshe co nejdéle spát a času využije k tomu, aby se pokusila uspořádat si myšlenky, promyslet si veškeré drobnosti, které o Duncanovi ví, a pokud možno přijít na to, proč ji bez rozloučení opustil.

Poznali se kdysi na večírku u přátel. Duncanovi bylo dvaadvacet a Maggie byla skoro o dva roky starší, okamžitě v ní ale vzbudil silnou fyzickou přitažlivost, připadal jí nesmírně okouzlující a ohleduplný.

Při necelých sto osmdesáti centimetrech nebyl nijak zvlášť vysoký ani nebyl samý sval. Měl ovšem ramena, na která mu mohla složit hlavu, pravidelné rysy a zaujala ji jeho zranitelnost. Choval se k ní uctivě, což po jejím předchozím vztahu byla sama o sobě výhra. Skutečnost, že poslední roky pečoval o matku trpící rakovinou, výmluvně svědčila o jeho charakteru a Maggie vždy přemýšlela, jestli mu není líto, že se vzdal vysokoškolských studií.

„Nevadí mi dělat instalatéra,“ říkával. „Jsem vlastním pánem. Můžu pracovat, anebo nemusím, jak se mi zlíbí.“

Na to neměla co namítnout a v počátečních fázích jejich vztahu, kdy ji zahrnoval květinami, bonboniériami i láhvemi jejího oblíbeného vína, měla pocit, že je ta nejšťastnější ženská na světě. Suzy to bohužel viděla jinak. Sestry k sobě odjakživa měly blízko, ovšem když jim zemřel otec a matka se podruhé vdala a odstěhovala se na Nový Zéland,

musely se navzájem finančně podporovat. Suzy zprvu na Duncana pohlížela skepticky.

„Proč tě doslova bombarduje láskou?“ ptávala se. „To přece není normální.“

Kvůli podobným pochybnostem o Duncanovi neměla Maggie moc velkou chuť svěřovat se Suzy ve chvílích, kdy se Duncan víc stahoval do sebe. Taková období ale nikdy netrvala dlouho a Maggie se naučila být trpělivá a čekat, než se manžel zas vrátí do normálu. Byla přesvědčená, že myslí na matku a že se mu po ní nesmírně stýská.

Maggie si upravila polštář do pohodlnější pozice a ucítila, jak se Josh pohnul. Začínal se probouzet, tak ho něžně pohladila po vláscích. Věděla, že ho to uklidní, stejně jako to vždy uklidnilo jeho tátu. Nechtěla, aby procítl a byl smutný. Doufala, že bude ještě chvíli spát. Dnes do školy nepůjde; napadlo totiž hodně sněhu a silnice byly nesjízdné.

Jenže ležet tady a motat se pořád v kruhu Maggie nijak neprospívalo. Stresem měla tak sevřený žaludek, že se potřebovala nějak zaměstnat – něco dělat, cokoliv, uvolnit napětí, které ji ochromovalo.

Opatrně vysmekla ruku zpod Joshovy hlavy a vyklouzla z postele, ze šuplíku si vzala mikinu, přetáhla si ji přes pyžamo a potichu sešla do přízemí.

Proč? chtělo se jí rvát. Až do včerejška přece byli tak šťastný pár – aspoň si to myslela. Kam se poděl? Co udělala špatně? Proč už ji nemiluje? Co se stalo v době mezi tím, kdy ráno odjela do práce a kdy Duncan odešel? Zrovna přece chystal dětem večeři, tak to snad nemohl mít naplánované. Že by v něm prostě bouchly saze?

Na žádnou z otázek, které si kladla, neznala odpověď.

Snažila se promýšlet všechno, co jí řekl Josh, a najít nějaké vodítko. Duncan si přečetl zprávu a prohlédl si fotku, kterou Josh považoval za snímek maminky. Pak zamířil do garáže, kde zřejmě vyprázdnil obsah své soukromé skříňky.

Maggie se rozběhla do garáže, aby se podívala, jestli jí třeba něco neuniklo. Všechno vypadalo přesně tak jako včera večer. Jediným rozdílem bylo dnes ráno jasné bílé světlo zasněženého okolí, které se dralo dovnitř bočními okny a ozařovalo prázdné police skříně. Když Duncan večer odjížděl, byla už tma a na věci uvnitř svítila pouze žárovka na stropě garáže. Třeba na něco zapomněl.

Maggie se sklonila a nahlédla dovnitř.